

Slankmakers!

SNELLE GOEDE MERKFIETSEN

 KOOP VOOR
FIETSEN
VOORLOP
ADVIES

Tuin-inrichter Le Roy trekt vergelijking: Met bouw van kathedraal stop je ook niet in begin

Verder gaan in de geest van oude stinsfloraverzamelaars

(Vervolg van voorpagina)

de hele zaak op zijn kop zetten en dat gaat niet," aldus de insider van Staatsbosbeheer.

Louis G. le Roy (tekenleraar, begaafd schilder, tuin-inrichter) zal opgemelde regels misschien met enige ergernis lezen al bestaat de mogelijkheid, dat hij er de schouders over ophaalt. Hij heeft kennelijk ervaren, dat het sommigen moeilijk valt zijn indringende beschouwingen over een onderwerp, dat hem ten zeerste aan het hart gaat, juist over te brengen. Inderdaad zijn voor een buitenstaander zijn termen niet makkelijk te volgen als hij zover is dan toch iets te vertellen. Of het nu in het Cornjumer Bos mooi is of niet mooi laat hem koud omdat het bos immers nog in een pril stadium verkeert nadat het — ongeveer een jaar geleden — onder zijn zorgen is gekomen.

Le Roy hanteert de stelling, dat er zo min mogelijk in de natuur moet worden ingegrepen wat niet betekent, dat je een bosje als dit maar compleet moet laten verwilderen. „Het gezegde van een wilde tuin geeft een verkeerd beeld," zegt hij „Het is gewoon, dat je het nrdenend proces aan de natuur overlaat, slechts een beetje begeleid door de mensen. Alle regulatie van de mens in dit opzicht werkt verarmend op de natuur".

Hij is er niet slechts volkomen zeker van, maar hij kent ook de voorbeelden, die de juistheid van zijn gedachten bevestigen. Hij ontkent ook, dat dit systeem geen begeleiding door de mens inhoudt — maar met voorzichtigheid. Dat het bosje nu een woeste indruk maakt is slechts tijdelijk. Op den duur, aldus de heer Le Roy, zal de natuur hier — inclusief de stinzenflora — aanzienlijk rijker en interessanter zijn dan wanneer men voortdurend zeis, schep, snoeimess en spuitmiddelen zou hantieren. „Het is een ordening, die niet snel gaat. Het kan jaren duren."

Over de huidige situatie heeft de heer Le Roy een treffende vergelijking: „Vroeger bouwde de mensen prachtige kathedraalen. Dat was ook een heel langdurig werk. En het volk moest maar aannemen, dat het echt mooi ging worden. Daar kon je in het begin niets van zien. Dan gaat het toch ook niet aan om als de fundamenten zijn gelegd en je bent met de bouwrij een eindje boven de grond te zeggen van: nou, dat's óók niet mooi, hoor. Stop er maar mee."

Een ander punt vormt de kwestie van Martenastate plus omgeving als één

In het Cornjumer bos wordt dood hout beslist niet weggesprokkeld. Laat liggen waar het ligt en laat er op groeien wat groeien wil. Sommigen noemen het een troep maar anderen vertrouwen, dat het bos door dit Le Roy-systeem na jaren een sterk verrijkte flora zal bezitten.

Afgezaagde takken vormen een stuk decor zoals dat in het Cornjumer Bos langzaam maar zeker wordt neergezet. Wie geen Le Roy-alist is zal zich ergeren, maar de fotograaf, die hier de plaatjes voor Huis aan Huis maakte zei: „Ik vind dat wel mooi, dat ruige."

monument, één stukje historie. Moet dat niet als voorbeeld blijven van de manier hoe men vroeger leefde en hoe toen een wandelpark was? Martenastate zelf is bepaald niet uit de vijftiende en zestiende eeuw toen de Martena's leefden. Het huis werd na hen bewoond door leden van de familie Burmania, meermalen verbouwd en in 1899 afgebroken. Daarna werd het huidige gebouw gezet en dat is dus bepaald niet van enorme historische waarde.

Over de tuin zelf zegt de heer Le Roy, dat het interessanter is om hier de resultaten van moeder Natuurs arbeid te zien dan de afgemeten en gecultiveerde paadjes en haagjes. Hij acht het trouwens in de geest der oude stins-

floraverzamelaars door op de door hen ingeslagen weg voort te gaan en hier nog meer planten en plantensoorten bijeen te brengen, al dan niet met menselijke hulp.

Een argument, dat zeker velen zal aanspreken in deze dure tijden is de aanzienlijke kostenbesparing, welke Le Roy's systeem meebrengt: een minimum aan menselijke arbeid betekent een minimum aan loon.

Dat de stichting wat de financiën betreft dus op fluweel zou zitten is helaas bezijden de waarheid. De opstallen welke bij het Cornjumer Bos behoren en de toegangsweg naar de hoofdpoot kunnen een opknappbeurt best gebruiken. En ook aan die zorg ontbreekt het bestuur zich geenszins. Maar in dat opzicht zal tijd nodig zijn.

